

ผลสัมฤทธิ์ของการใช้เทคนิคช่วยจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วย
สื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก ของนักศึกษามหาวิทยาลัยสวนดุสิต*
**The achievement of using vocabulary mnemonics devices
from movies in Netflix of Suan Dusit University's students**

วิสาขา เทียมลมม¹

Visakha Tiemlom¹

visakha1409@yahoo.com

Received: 23/09/67 Revised: 14/10/67 Accepted: 14/10/67

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่อง “ผลสัมฤทธิ์ของการใช้เทคนิคช่วยจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ด้วยสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก ของนักศึกษามหาวิทยาลัยสวนดุสิต” นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินประสิทธิผลของนวัตกรรมการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบของการใช้เทคนิคช่วยจำด้วยสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก (Netflix) เพื่อพัฒนาการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษนักศึกษา จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการประเมินผลคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) และแบบทดสอบหลังเรียน (Post-Test) และแบบทดสอบความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

---

* งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อิงประจําปีงบประมาณ 2567 จากมหาวิทยาลัยสวนดุสิต

¹ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

¹ Faculty of Management Science, Suan Dusit University

เมื่อเวลาผ่านไป 1 เดือน จากนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนใน 2 รายวิชา ในปีการศึกษา 2566 โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมวิธีวิทยา การวิจัยเชิงปริมาณ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสนทนากลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า คะแนนแบบทดสอบหลังเรียน (Post-Test) มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด = 22.26 รองลงมาคือ คะแนนแบบทดสอบความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เมื่อเวลาผ่านไป 1 เดือน มีค่าเฉลี่ย = 22.11 และลำดับสุดท้ายคือ คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) มีค่าเฉลี่ย = 10.44 และกลุ่มนักศึกษาส่วนใหญ่สามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคช่วยจำ (Mnemonics Devices) จากสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก ด้วยการสร้างรหัสเป็นภาพในใจ (Image Mnemonics) จากการเชื่อมโยงการรับรู้กับสื่อภาพยนตร์ ส่วนกิจกรรมเขียนตามคำบอก (Dictation) พบว่าเป็นกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาได้พัฒนาทักษะการฟัง การเขียน การอ่าน และการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น ซึ่งกิจกรรมนี้ทำให้นักศึกษาจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบความจำระยะยาว (Long Term Memory) และยังได้สร้างความมั่นใจ แรงผลักดันในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้นทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

คำสำคัญ: เทคนิคช่วยจำ; การสร้างรหัสเป็นภาพในใจ; คำศัพท์ภาษาอังกฤษ; ภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก

Abstract

The research titled "The Achievement of Using Vocabulary Mnemonics Devices from Movies in Netflix of Suan Dusit University's Students" aimed to assess how effective Netflix movie-based mnemonic devices are in improving students' English vocabulary retention. The study gathered data from pre-tests, post-tests, and a retention test conducted one month later, involving students enrolled in two courses during the first semester of 2023. A mixed-method approach was used, with quantitative data analyzed through mean, standard deviation and t-test and qualitative insights gathered from interviews and focus groups. The findings showed that post-test scores were the highest (mean = 22.26), followed by retention test scores (mean = 22.11), while pre-test scores were much lower (mean = 10.44). Most students improved their vocabulary by using mnemonic devices, particularly image-based mnemonics, linking word meanings to scenes and emotions from Netflix movies. Dictation activities also played a crucial role in enhancing students' listening, writing, reading, and speaking skills. This method helped in long-term vocabulary retention and boosted students' confidence, making them more motivated to engage with English learning both inside and outside the classroom.

Keywords: Mnemonics Devices; Image Mnemonics; English Vocabulary; Movies in Netflix

บทนำ

“เรียนภาษาอังกฤษมาทั้งชีวิต ทำไมพูดไม่ได้สักที” ปัญหาของนักศึกษาไทยเมื่อต้องการบอกว่า เรียนภาษาอังกฤษมาเป็นสิบปี แต่ก็ยังไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ จัดเป็นปัญหาแรกเริ่มที่ทำให้นักศึกษาไทยไม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ ซึ่งสอดคล้องกับรายงานดัชนีความสามารถทางภาษาอังกฤษ (EF English Proficiency Index) ประจำปี 2023 (Education First, 2023) ที่พบว่าคนไทยมีคะแนนค่าเฉลี่ยความสามารถทางภาษาอังกฤษ = 416 คะแนน มีระดับความเชี่ยวชาญภาษาอังกฤษต่ำมาก ในขณะที่ค่าเฉลี่ยทั่วโลก = 502 และประเทศไทยอยู่ที่อันดับ 101 จาก 113 ประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก

ประกอบกับชีวิตประจำวันของคนไทยส่วนใหญ่ยังใช้ภาษาไทยในการสื่อสารเป็นหลัก และการเรียนภาษาอังกฤษสิบกว่าปีที่ผ่านมายังเป็นการเรียนเพื่อสอบเท่านั้น ไม่ใช่การเรียนเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน และอีกเหตุผลนั้นคือ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษของระบบการศึกษาไทยที่เริ่มต้นจากทักษะการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และการสอบ แทนที่จะเป็นการเรียนทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษมาเป็นอันดับแรก ผลที่ตามมาคือ การสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยจึงต่ำมาก ซึ่งเกิดจากการเก็บสะสมคลังคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่น้อยเกินไป คำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นความรู้พื้นฐานสำหรับการฝึกฝนทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นไปในทิศทางผลการวิจัยของ Katemba (2021) ที่พบว่า คำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับการเรียนรู้ภาษา ถ้าผู้เรียนไม่มีคลังคำศัพท์ ผู้เรียนจะไม่สามารถพูด เขียน อ่าน หรือเข้าใจได้จากการฟังภาษาอังกฤษ

“หากขาดซึ่งไวยากรณ์ การสื่อสารจะเกิดขึ้นได้น้อยมาก แต่ถ้าหากขาดซึ่งคำศัพท์ การสื่อสารจะไม่เกิดขึ้นเลย” ข้อเสนอของ Thornbury (2002) ที่ชี้ให้เห็นว่า การสอนคำศัพท์สำคัญยิ่งกว่าไวยากรณ์ เนื่องจากคำศัพท์เป็นหน่วยพื้นฐานทางภาษาที่สำคัญอันดับแรกในการเรียนรู้ ในทางเดียวกัน Wilkins (1972) ได้ให้ความเห็นว่า ถ้าไม่มีความรู้ไวยากรณ์ จะทำให้สื่อสารได้น้อยมาก แต่ถ้าไม่รู้คำศัพท์ จะไม่สามารถสื่อสารได้เลย นั่นหมายถึง การเรียนภาษาที่สองนั้น ถ้ามีความรู้ด้านไวยากรณ์ที่จำกัด มีความจำเป็นอย่างมากที่ต้องมีความรู้ด้านคำศัพท์อย่างมากพอ เพื่อให้สามารถสื่อสารได้ แต่ในทางตรงข้ามกัน ถ้าผู้เรียนไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์มากพอ ผู้เรียนจะไม่สามารถเข้าใจและสื่อสารอะไรได้เลย เช่นเดียวกับ Van (1963) ซึ่งมีความเห็นว่า สิ่งที่สำคัญในการเรียนภาษาแม่คือคำศัพท์ เช่นเดียวกับการเรียนภาษาต่างประเทศ การเรียนคำศัพท์เป็นเรื่องสำคัญที่สุด

นั่นแสดงให้เห็นว่า การเรียนรู้คำศัพท์จึงนับเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากสำหรับการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะถ้านักศึกษามีคลังคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่น้อยเกินไป จะทำให้การเรียนรู้เป็นไปด้วยความยากลำบาก และเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน ในระยะแรกของการเรียนรู้ ควรเป็นการเรียนคำศัพท์ เพื่อให้แก่นักศึกษานำคำศัพท์ไปใช้ในการสร้างประโยคพื้นฐาน สำหรับการสื่อสารในชีวิตจริงที่สามารถฟังเข้าใจ พูดได้ นำไปสู่การอ่าน และเขียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับ Damanik and Katemba (2021) ที่เห็นว่า การเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง เพื่อสนทนาได้ในระดับทั่วไปกับชาวต่างชาติ มีความจำเป็นต้องมีคลังคำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวนหนึ่งพ้นคำขึ้นไป

ดังนั้น จุดเริ่มต้นของการเรียนภาษาอังกฤษคือ การท่องคำศัพท์เป็นคำๆ พร้อมความหมาย และฝึกฝนวิธีการสะกดคำ (Spelling) และออกเสียง (Pronunciation) ให้ถูกต้องเพื่อจดจำคำศัพท์ได้แม่นยำขึ้น ซึ่งเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาทุกภาษาบนโลกนี้ อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าเราจะสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้เป็นจำนวนมาก แต่เราก็กังไม่สามารถสื่อสารได้ทันที เนื่องจากการสื่อสารส่วนมากเป็นประโยค ไม่ใช่แค่คำๆ เดียว ดังนั้น การเรียนรู้คำศัพท์จึงไปควบคู่กับประโยค การท่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษจึงมีส่วนสำคัญในการทำให้รู้ "ความหมาย" (Meaning) ในส่วนของประโยคที่เล็กที่สุด แต่ปัญหาของการท่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษคือ จำความหมายไม่ได้ หรือจำได้แต่ก็ลืม ดังนั้น เป้าหมายการท่องคำศัพท์ ภาษาอังกฤษคือ การจำความหมายได้ในระยะยาว

เทคนิคการท่องศัพท์ภาษาอังกฤษมีหลายวิธี หนึ่งในเทคนิคการจดจำคำศัพท์ที่น่าสนใจและทำให้เกิดการจดจำระยะยาวคือ เทคนิคช่วยจำ (Mnemonics Devices) ด้วยการสร้างรหัสเป็นภาพในใจ (Image Mnemonics) ซึ่งเป็นการสร้างรหัสให้เป็นภาพในใจด้วยการเชื่อมโยงเข้ากับสิ่งต่างๆ ที่รับรู้ เป็นเทคนิคการจำคำศัพท์ที่ช่วยเปลี่ยนความจำระยะสั้นเป็นความจำระยะยาว ช่วยให้สามารถจำคำศัพท์หลายพันคำได้อย่างรวดเร็วขึ้น และยังช่วยให้จำคำศัพท์ที่ยาวๆ ยากๆ ได้ง่ายขึ้น เป็นวิธีท่องศัพท์ที่สนุกสนาน จำได้ไม่ลืม

นอกจากเทคนิคช่วยจำด้วยการสร้างรหัสเป็นภาพในใจแล้ว ยังมีเทคนิคการท่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษในรูปของบริบทของประโยค ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคิดวิธีการสอนภาษาอังกฤษรูปแบบใหม่ ด้วยการบูรณาการสองเทคนิคของการท่องศัพท์ภาษาอังกฤษเข้าด้วยกัน นั่นคือ การท่องศัพท์ภาษาอังกฤษจากเทคนิคช่วย

จำด้วยการสร้างรหัสเป็นภาพในใจและเทคนิคการท่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษในรูปแบบของบริบทของประโยค เพื่อให้ให้นักศึกษาสามารถจดจำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ยากๆ ได้ในระยะยาวและจำนวนมาก โดยเริ่มต้นจากทักษะการฟัง ด้วยการรับชมสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก (Netflix) เพื่อสร้างรหัสเป็นภาพในใจด้วยการเชื่อมโยงการรับรู้กับสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก และฝึกทักษะการพูดด้วยการแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) เพื่อให้เกิดการจดจำคำศัพท์นั้นๆ ในรูปของบริบทในประโยค ซึ่งในเน็ตฟลิกมีภาพยนตร์ต่างประเทศมากมายให้เลือกรับชม เสมือนการนำตัวเองเข้าไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่คนส่วนมากใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และเป็นแหล่งการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับการฝึกทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างยั่งยืน เนื่องจากนักศึกษาสามารถเลือกภาพยนตร์ที่ตัวเองชื่นชอบได้ ทำให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเต็มไปด้วยความเพลิดเพลิน

สิ่งสำคัญที่สุดของการเรียนภาษาอังกฤษผ่านภาพยนตร์ในเน็ตฟลิกนั้น คือ การเข้าใจคำศัพท์ผ่านประโยค ผ่านอารมณ์ของนักแสดง และให้อารมณ์นั้นสะท้อนกลับมาที่ผู้เรียน เกิดเป็นความรู้สึกร่วมกับภาพยนตร์ เกิดการสร้างรหัสเป็นภาพในใจด้วยการเชื่อมโยงการรับรู้กับสื่อภาพยนตร์ ทำให้เกิดการจดจำคำศัพท์และประโยคเหล่านั้นได้ เป็นการเพิ่มคลังศัพท์ภาษาอังกฤษมากขึ้นแบบทวิคูณ เป็นอรรถรสของการเรียนภาษาอังกฤษ และสิ่งเหล่านี้นับเป็นเสน่ห์ของการเรียนภาษาอังกฤษจากภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก

เมื่อผู้วิจัยเห็นปัญหาที่เล็กที่สุดคือ คำศัพท์ ที่เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดของภาษา แต่เป็นปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของการฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษา ซึ่งส่งผลให้นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ ฟังไม่เข้าใจ อ่านไม่เข้าใจ เขียนไม่ถูก

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงหาแนวทางการจัดการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษในรูปแบบใหม่มาใช้ เพื่อพัฒนาการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยสวนดุสิต และประเมินประสิทธิผลของนวัตกรรมการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบของการใช้เทคนิคช่วยจำ ด้วยสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อประเมินประสิทธิผลของนวัตกรรมการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบของการใช้เทคนิคช่วยจำด้วยสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก เพื่อพัฒนาการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษนักศึกษา มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

รูปแบบการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมวิธีวิทยา (Mixed Methods Research) ประกอบด้วยการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research Method) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research Method) โดยใช้การออกแบบการวิจัยแบบผสมวิธีที่เน้นการบูรณาการ (Embedded Design) เป็นการใช้องค์การวิจัยเชิงคุณภาพเป็นวิธีการหลักในการศึกษา แล้วเก็บข้อมูลเชิงปริมาณเพิ่มเติมเพื่อเสริมสร้างข้อมูลให้ครบถ้วนยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1) ประชากร/ กลุ่มเป้าหมาย

ประชากร คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยสวนดุสิต จำนวน 75 คน ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 / 2566 ใน 2 รายวิชา 3 ตอนเรียน ดังนี้

- การเรียนภาษาอังกฤษด้วยการแสดง ตอนเรียน A1 จำนวน 27 คน

- ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักวิทยาการคอมพิวเตอร์ ตอน
เรียน A1 จำนวน 24 คน

- ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักวิทยาการคอมพิวเตอร์ ตอน
เรียน B1 จำนวน 24 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยสวนดุสิต จำนวน 52 คน ที่
ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 / 2566 และต้องเป็นนักศึกษาที่เข้าเรียนในวันที่
ทำการสอบทั้ง 3 ครั้ง เนื่องจากถ้านักศึกษาขาดสอบครั้งใด ครั้งหนึ่ง จะไม่
สามารถวัดผลการเรียนรู้ได้

ซึ่งการทดสอบมีทั้งหมด 3 ครั้ง ได้แก่ การทดสอบประเมินความรู้
คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียน (Pre-Test) ทดสอบประเมินความรู้คำศัพท์
ภาษาอังกฤษหลังเรียนหลังเรียน (Post-Test) และทดสอบประเมินความรู้คำศัพท์
ภาษาอังกฤษเพื่อใช้วัดความคงทนในการจำคำศัพท์ เมื่อเวลาผ่านไป 1 เดือน ใน
2 รายวิชา 3 ตอนเรียน ดังนี้

- การเรียนภาษาอังกฤษด้วยการแสดง ตอนเรียน A1 จำนวน 16 คน

- ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักวิทยาการคอมพิวเตอร์ ตอน
เรียน A1 จำนวน 21 คน

- ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักวิทยาการคอมพิวเตอร์ ตอน
เรียน B1 จำนวน 15 คน

ตารางแสดงจำนวนจำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียน (ประชากร) และจำนวนนักศึกษาที่เข้าสอบทั้ง 3 ครั้ง (กลุ่มตัวอย่าง) แยกตามตอนเรียน

รายวิชา	ตอนเรียน	จำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียน (ประชากร)	จำนวนนักศึกษาที่เข้าสอบทั้ง 3 ครั้ง (กลุ่มตัวอย่าง)
การเรียนภาษาอังกฤษด้วยการแสดง	A1	27	16
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักวิทยาการคอมพิวเตอร์	A1	24	21
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักวิทยาการคอมพิวเตอร์	B1	24	15
รวม		75	52

2) ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ คือ การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ด้วยเทคนิคช่วยจำจากการสร้างรหัสเป็นภาพในใจ ด้วยสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก ใน 3 ขั้นตอน คือ 1) การรับรู้ 2) การฝึกปฏิบัติ และ 3) การทบทวน

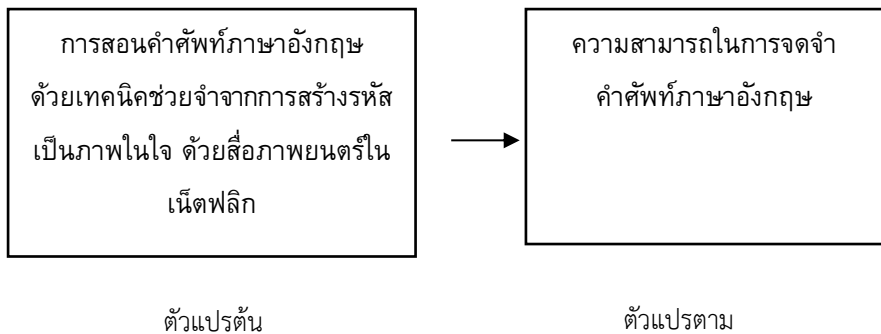
ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

3) ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากแนวคิด ทฤษฎีเรื่อง การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และเครื่องมือในการช่วยจำ (Mnemonic Devices) ในรูปแบบการสร้างรหัสเป็นภาพในใจ (Image Mnemonics) ผู้วิจัยจึงสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัย ได้ดังนี้

แผนภาพ แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ข้อมูลเชิงปริมาณ

สำหรับการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบประเมินความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียน แบบทดสอบประเมินความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ก่อนเรียนหลังเรียน และแบบทดสอบประเมินความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อใช้วัดความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เมื่อเวลาผ่านไป 1 เดือน

ข้อมูลเชิงคุณภาพ

สำหรับการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างเพื่อใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสนทนากลุ่ม ซึ่งแนวคำถามของแบบสัมภาษณ์ได้มาจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วนำมาสร้างแนวคำถาม ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย ในประเด็นการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคช่วยจำ จากการสร้างรหัสเป็นภาพในใจด้วยสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้วิจัยใช้เทคนิคช่วยจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการสร้างรหัสเป็นภาพในใจ ด้วยสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก มาออกแบบการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งมี 3 ขั้นตอน ดังนี้

1) ขั้นรับรู้ คือ กิจกรรมการเรียนรู้ความหมายคำศัพท์ในประโยคจากฉากในภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก ด้วยการชมภาพยนตร์ เรื่องจอห์นวิก ภาค 3 (John Wick 3)

2) ขั้นฝึกปฏิบัติ คือ กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) ตามบทบาทที่นักแสดงสนทนาตามฉากในภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก

3) ขั้นทบทวน คือ กิจกรรมเขียนตามคำบอก (Dictation) เพื่อทดสอบความคงทนในการจำคำศัพท์ หลังการเรียนเมื่อผ่านไป 1 สัปดาห์ โดยอาจารย์จะ

รวบรวมคำศัพท์ที่เรียนให้นักศึกษาไปท่องล่วงหน้า 1 สัปดาห์แล้วทดสอบเขียนตามคำบอก

ดังนั้น ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

- 1) ก่อนเริ่มต้นกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้วิจัยจะให้นักศึกษาทำแบบทดสอบประเมินความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียน (Pre-Test)
- 2) อาจารย์เปิดภาพยนตร์ในเน็ตฟลิกมา 1 ฉาก ความยาวไม่เกิน 3 นาที และอธิบายคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากในประโยคสนทนาของนักแสดง เพื่อให้ นักศึกษาเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์จากประโยค ในบริบทของสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์ เพื่อฝึกทักษะการฟัง (ขั้นรับรู้)
- 3) ให้นักศึกษาทำกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติตามบทสนทนาของนักแสดง แล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน เพื่อฝึกทักษะการพูด (ขั้นฝึกปฏิบัติ) โดยให้เวลานักศึกษาได้ฝึกซ้อมเป็นเวลา 2 สัปดาห์ และถ่ายเป็นคลิปวิดีโอ (Clip VDO) มาส่ง เนื่องจากนักศึกษาจะได้มีเวลาฝึกซ้อมการแสดงและฝึกทักษะการพูด และ นักศึกษาสามารถทำซ้ำได้ตามที่ต้องการ เพื่อได้คลิปวิดีโอที่ดีที่สุดมาส่ง เมื่อถึงกำหนดวันส่งงาน อาจารย์จึงเปิดคลิปวิดีโอหน้าชั้นเรียนให้นักศึกษาชม พร้อมให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ และคำชมเพื่อเป็นกำลังใจให้นักศึกษา
- 4) กิจกรรมเขียนตามคำบอก โดยอาจารย์จะรวบรวมคำศัพท์ที่เรียนส่งให้นักศึกษาทบทวน ล่วงหน้า 7 วัน เพื่อนัดหมายทำกิจกรรม Dictation ในสัปดาห์ต่อไป เพื่อฝึกทักษะการอ่าน ฟัง และเขียน (ขั้นทบทวน)
- 5) ให้นักศึกษาทำแบบทดสอบประเมินความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน (Post-Test)

6) ให้นักศึกษาทำแบบทดสอบประเมินความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อใช้วัดความคงทนในการจำคำศัพท์ เมื่อเวลาผ่านไป 1 เดือน เพื่อทดสอบการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษในระยะยาว (Long Term Memory)

การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก และการสนทนากลุ่ม จากกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน 15 คน โดยแบ่งเป็นตอนเรียนละ 4-7 คน ซึ่งมีทั้งหมด 3 ตอนเรียนในการสัมภาษณ์และสนทนากลุ่ม ผู้วิจัยได้ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย และขออนุญาตในการบันทึกข้อมูลและบันทึกเสียง โดยใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ในประเด็นการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคช่วยจำ (Mnemonics Devices) จากสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก ทำให้เกิดการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ใน 4 ประเด็น ดังนี้

- 1) กิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจากสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก ทำให้จดจำคำศัพท์ได้อย่างไร ยกตัวอย่าง
- 2) กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) จากสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก ทำให้จดจำคำศัพท์ได้อย่างไรบ้าง ยกตัวอย่าง
- 3) กิจกรรมเขียนตามคำบอก (Dictation) ช่วยพัฒนาการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหรือไม่ อย่างไร
- 4) การเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก ทำให้เพิ่มคลังศัพท์จนเป็นความจำคงทนได้หรือไม่ อย่างไร

การวิเคราะห์ข้อมูล

1) การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณจากการประเมินผลคะแนนในแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) และแบบทดสอบหลังเรียน (Post-Test) และแบบทดสอบความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เมื่อเวลาผ่านไป 1 เดือน เพื่อใช้วัดความรู้คำศัพท์ของนักศึกษาจากสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก ด้วยสถิติสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) การวัดการกระจาย คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และ t-test (Dependent Sample T Test)

2) การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากข้อมูลที่นักศึกษาให้สัมภาษณ์เชิงลึกและการสนทนากลุ่ม เพื่อทราบถึงการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากเทคนิคช่วยจำ จากการสร้างรหัสเป็นภาพในใจจากสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก จาก 3 ขั้นตอนใน 3 กิจกรรม นั่นคือ 1) ชั้นรับรู้ : กิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจากสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก 2) ชั้นฝึกปฏิบัติ : กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติจากสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก และ 3) ชั้นทบทวน : กิจกรรมเขียนตามคำบอก

หน่วยของการวิเคราะห์ คือ การจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเชิงปริมาณ

แบบทดสอบที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ แบบทดสอบหลังเรียน โดยรวมมีคะแนนค่าเฉลี่ย 22.26 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.834 มีคุณภาพของการจดจำคำศัพท์ในระดับดีพอใช้

รองลงมาคือ แบบทดสอบความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษเมื่อเวลาผ่านไป 1 เดือน โดยรวมมีคะแนนค่าเฉลี่ย 22.11 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.767 มีคุณภาพของการจดจำคำศัพท์ในระดับดีพอใช้

และลำดับสุดท้ายคือ คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน โดยรวมพบว่า มีค่าเฉลี่ย 10.44 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.082 มีคุณภาพของการจดจำคำศัพท์ในระดับไม่ผ่าน ดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนแบบทดสอบ จำแนกตามประเภทของแบบทดสอบ

คะแนน แบบทดสอบ	จำนวน นศ.	คะแนน เต็ม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	แปล ผล
แบบทดสอบก่อน เรียน (Pre-Test)	52	30	10.44	6.082	ไม่ผ่าน
แบบทดสอบหลัง เรียน (Post-Test)	52	30	22.26	6.834	ดี พอใช้
แบบทดสอบความ คงทนในการจดจำ คำศัพท์ ภาษาอังกฤษ	52	30	22.11	7.767	ดีพอใช้

ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ

ขั้นที่ 1 การรับรู้ : กิจกรรมชมภาพยนตร์ เรื่อง จอห์น วิค ภาค 3 (John Wick 3)

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างรับรู้ จดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และเข้าใจเรื่องราวของฉากในภาพยนตร์ได้ในระดับหนึ่ง แต่ไม่ได้ทั้งหมด ประกอบกับกลุ่มตัวอย่างสามารถรับชมภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก ด้วยตัวเองได้นอกห้องเรียน เพื่อทบทวนคำศัพท์ และฝึกฝนทักษะการฟังภาษาอังกฤษ หลังจากได้รับการอธิบายโดยผู้วิจัย ทำให้กลุ่มตัวอย่างจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และเข้าใจเรื่องราวของฉากในภาพยนตร์ได้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟัง เพื่อนำไปฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามหลักการออกเสียง (Pronunciation) ในขั้นที่ 2 การฝึกปฏิบัติ ด้วยการแสดงบทบาทสมมติต่อไป

ขั้นที่ 2 การฝึกปฏิบัติ : กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จากกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ตามบทบาทที่นักแสดงสมมติตามฉากในภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก เรื่อง จอห์น วิค ภาค 3 ระหว่างนาทีที่ 35.32 – 38 (ความยาว 2.68 นาที) เพื่อฝึกทักษะการพูด ซึ่งจากผลการศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ด้วย 4 วิธี ดังนี้

- 1) มีความรู้สึกร่วม อารมณ์ร่วมกับบท
- 2) มีความรู้สึกร่วม อารมณ์ร่วมกับบท ร่วมกับการฝึกออกเสียงตาม และการฝึกพูดซ้ำๆ

3) ฝึกออกเสียงตามนักแสดง และสร้างภาพการรับรู้

4) เข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากรูปประโยค และบริบท

แวดล้อม

ขั้นที่ 3 การทบทวน : กิจกรรมเขียนตามคำบอก

ผลการศึกษาพบว่ากิจกรรมเขียนตามคำบอก นอกจากจะช่วยส่งเสริมให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นแล้ว กิจกรรมเขียนตามคำบอกยังได้ช่วยฝึกฝนและพัฒนาทักษะการฟัง การเขียน การอ่าน และการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น โดยกลุ่มตัวอย่างมีคลังศัพท์เพิ่มมากขึ้นสำหรับการสื่อสาร ซึ่งเป็นผลมาจากการทำซ้ำ ๆ ทำบ่อย ๆ จนกลายเป็นความจำระยะยาว นอกจากนี้ กิจกรรมเขียนตามคำบอกได้สร้างกำลังใจ แรงผลักดัน ความกระตือรือร้น ให้กลุ่มตัวอย่างมีความมั่นใจมากขึ้นในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

อภิปรายผลการวิจัย

ผลสรุปคะแนนแบบทดสอบ คะแนนเต็ม 30 คะแนน จากการใช้รับชมภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก เป็นสื่อในการสอนเพื่อสร้างจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษพบว่า ก่อนกิจกรรมการเรียนการสอน กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนจากแบบทดสอบก่อนเรียนโดยรวม มีค่าเฉลี่ย 10.44 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.082 มีคุณภาพของการจดจำคำศัพท์ในระดับไม่ผ่าน แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างมีคลังคำศัพท์ภาษาอังกฤษค่อนข้างน้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Nation (1983) ว่า ปัญหานักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศคือ ปัญหาด้านคำศัพท์ นักเรียนไทยมีความรู้คำศัพท์ค่อนข้างน้อย จึงทำให้มีปัญหาด้านการฟังฟังไม่เข้าใจเพราะมีคลังคำศัพท์น้อย

แต่หลังจากกลุ่มตัวอย่างได้ผ่านกระบวนการสร้างการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบระยะยาว ด้วยเทคนิคช่วยจำ จากการสร้างรหัสเป็นภาพในใจ เชื่อมโยงการรับรู้กับสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก พบว่าคะแนนแบบทดสอบหลังเรียน มีคะแนนค่าเฉลี่ย 22.26 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.834 มีคุณภาพของการจดจำคำศัพท์ในระดับดีพอใช้

แต่เมื่อระยะเวลาผ่านไป 1 เดือน ผู้วิจัยจึงได้ทดสอบความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยแบบทดสอบความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เมื่อเวลาผ่านไป 1 เดือน พบว่ามีคะแนนค่าเฉลี่ย 22.11 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.767 มีคุณภาพของการจดจำคำศัพท์ในระดับดีพอใช้

แสดงให้เห็นว่า กระบวนการสร้างการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ด้วยเทคนิคช่วยจำจากการสร้างรหัสเป็นภาพในใจ เชื่อมโยงการรับรู้กับสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิกนั้น ทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจำคำศัพท์ได้มากขึ้น และเมื่อเวลาผ่านไป 1 เดือน พบว่าการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษกลายเป็นแบบระยะยาว เนื่องจากคะแนนแบบทดสอบหลังเรียน และแบบทดสอบความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เมื่อเวลาผ่านไป 1 เดือน มีคะแนนไม่แตกต่างกัน นั่นคือ 22.26 (คะแนนแบบทดสอบหลังเรียน (Post-Test)) กับ 22.11 (แบบทดสอบความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เมื่อเวลาผ่านไป 1 เดือน) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Damanik and Katemba (2021) ที่พบว่า การรับชมภาพยนตร์หรือละครซีรีส์ในเน็ตฟลิกสามารถช่วยพัฒนาคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา

จากการศึกษางานวิจัยนี้ได้ค้นพบ กระบวนการสร้างการจดจำคำศัพท์ ภาษาอังกฤษแบบระยะยาว ด้วยเทคนิคช่วยจำจากการสร้างรหัสเป็นภาพในใจ เชื่อมโยงการรับรู้กับสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิกนั้น ทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจำ คำศัพท์ได้มากขึ้น ใน 3 ชั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การรับรู้ : ชมภาพยนตร์ เรื่อง จอห์น วิค ภาค 3

กลุ่มตัวอย่างรับรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และเข้าใจเรื่องราวของฉากใน ภาพยนตร์ได้ในระดับหนึ่ง แต่ไม่ได้ทั้งหมด ประกอบกับกลุ่มตัวอย่างสามารถ รับชมภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก ด้วยตัวเองนอกห้องเรียน เพื่อทบทวนคำศัพท์ และ ฝึกฝนทักษะการฟังภาษาอังกฤษ หลังจากได้รับการอธิบายโดยผู้วิจัย ทำให้กลุ่ม ตัวอย่างจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และเข้าใจเรื่องราวของฉากในภาพยนตร์ได้ มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟัง ซึ่งสอดคล้องกับ ฮู (Hu, 2006) ที่ได้กล่าว ว่าภาพยนตร์เป็นสื่อที่ให้ทั้งเสียงและภาพที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาได้ง่ายกว่า สื่ออื่น และภาพยนตร์ยังมีส่วนช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาได้อย่างเป็น ธรรมชาติ เมื่อชมภาพยนตร์ ผู้เรียนยังได้ฝึกทักษะการฟัง และรับชมสีหน้า ท่าทาง แววตาของตัวละคร และรวมถึงฉากต่าง ๆ ยังมีส่วนสนับสนุนให้การ สื่อสารเสมือนจริง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Ivana J. Damanik and Caroline V. Katemba (2021) ที่ค้นพบว่าการชมภาพยนตร์หรือซีรีส์ภาษาอังกฤษ บนเน็ตฟลิก ช่วยให้นักเรียนพัฒนาคลังคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น โดย นักเรียนร้อยละ 89 เห็นด้วยว่า การดูภาพยนตร์หรือซีรีส์ภาษาอังกฤษช่วยให้ เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น

ขั้นที่ 2 การฝึกปฏิบัติ : การแสดงบทบาทสมมติ

จากผลการศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการแสดงบทบาทสมมติ ด้วย 4 วิธีการ ดังนี้

2.1) กลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกร่วม อารมณ์ร่วมกับบท ด้วยการสร้างรหัสเป็นภาพในใจ ในการจดจำคำศัพท์ด้วยการเชื่อมโยงการรับรู้กับสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก เรื่อง จอห์น วิค ภาค 3 จากอารมณ์ของนักแสดง เช่น อารมณ์โกรธ อารมณ์เสียหนีจากการหัวเราะเสียงดัง 3 จังหวะ (Steps) ความรู้สึกจากการถูกกดขี่ที่กำลังถูกลดจากตำแหน่ง ความรู้สึกประชดประชันจากการเรียกตุลาการ (Adjudicator) ว่า ที่รัก (Baby) และให้ความรู้สึกและอารมณ์นั้นสะท้อนกลับมาที่กลุ่มตัวอย่างเกิดเป็นความรู้สึกร่วม อารมณ์ร่วมกับบทจากการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งเป็นการเชื่อมโยงการรับรู้กับสื่อภาพยนตร์

ความรู้สึกร่วมไปกับอารมณ์ในบทบาทของนักแสดง ทำให้มีภาพในหัว ซึ่งเป็นการสร้างรหัสเป็นภาพในใจด้วยการเชื่อมโยงเข้ากับสิ่งต่าง ๆ ที่รับรู้ เป็นเทคนิคช่วยจำที่เรียกว่า การจำจากภาพ (Image Mnemonics) ที่ช่วยให้สามารถจำคำศัพท์หลายพันคำได้อย่างรวดเร็วขึ้น และง่ายขึ้น เป็นวิธีท่องศัพท์ที่สนุกสนาน เพลิดเพลิน สามารถจดจำคำศัพท์ที่มาจากรูปประโยคและบริบท

การเกิดความรู้สึกร่วม อารมณ์ร่วมกับบท จากการแสดงบทบาทสมมตินี้ Kusnierek (2015) เรียกว่า บทบาทแห่งจินตนาการ (Imaginative Role Play) เป็นการแสดงบทบาทสมมติแบบเหนือจริง (Surreal Role Play) ซึ่งส่งเสริมจินตนาการในการแสดงความรู้สึกภายใน (Inner) ของผู้เรียนแต่ละคน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยของ บุปผา อนันต์สุขชาติกุล (2549) ที่พบว่า การ

ชมภาพยนตร์ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์และประโยคในบทภาพยนตร์ เกิดเป็นความเข้าใจ และเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ ผู้เรียนยังฝึกทักษะการฟังและการพูด และสามารถออกเสียงเลียนแบบตัวละครในภาพยนตร์ และอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครยังทำให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์และประโยคภาษาอังกฤษได้ง่ายขึ้น เช่นเดียวกับผลการศึกษาของ Sadeghi and Sharifi (2013) ที่พบว่ากิจกรรมการเล่นบทบาทสมมติทำให้กลุ่มตัวอย่างจดจำคำศัพท์ได้สูงขึ้น

2.2) กลุ่มตัวอย่างมีอารมณ์และความรู้สึกร่วมกับบท ร่วมกับการฝึกออกเสียงตาม และการฝึกพูดซ้ำ ๆ

กลุ่มตัวอย่างการมีอารมณ์และความรู้สึกร่วมกับบท ร่วมกับการฝึกออกเสียงตามและการฝึกพูดซ้ำ ๆ เพราะการทำซ้ำ ๆ ไม่ว่าจะเป็นการฝึกออกเสียงซ้ำ ๆ จากการท่องบท หรือการฟังซ้ำ ๆ จากการได้ยินเพื่อนซ้อมบทจะทำให้เกิดความจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษระยะยาว

การฝึกออกเสียงตาม และการฝึกออกเสียงตามซ้ำ ๆ จะทำให้เกิดการจดจำคำศัพท์ได้มากขึ้น ไม่ลืมนำ ซึ่งการทบทวนหรือทำซ้ำ ๆ คือ เคล็ดลับสำคัญที่ทำให้เราจดจำได้ดี เรียกว่า Spaced Repetition เป็นเทคนิคการท่องจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการทบทวนคำศัพท์เป็นช่วง ๆ ตามหลัก การทบทวนแบบเว้นระยะ (Space Repetition)

เทคนิคการทบทวนแบบเว้นระยะ ถูกพัฒนาโดย แฮร์มันน์ เอบบิงเฮาส์ (Hermann Ebbinghaus) ผู้บุกเบิกศึกษาวิจัยเรื่อง ความจำและการลืมของมนุษย์ ผลการศึกษาวิจัยพบว่า ธรรมชาติของมนุษย์ทุกคนพร้อมลืมข้อมูลใหม่ ๆ

ตลอดเวลา สัมพันธ์ และมีแนวโน้มว่าจะลึ้มมากขึ้นตามระยะเวลาที่มากขึ้น แต่ถ้ามนุษย์อยากจดจำเรื่องใดให้ได้ตลอด ต้องหมั่นทบทวนสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้วเป็นประจำ และต้องทำอย่างต่อเนื่องไม่ให้เกิดช่วง ซึ่งเอบบิงเฮาส์ แนะนำให้ทบทวนหลังผ่านไป 18 นาที 1 วัน 7 วัน และ 1 เดือน นับจากการจำได้ครั้งแรก (Ebbinghaus, 1913) แต่ในความเป็นจริง มนุษย์สามารถออกแบบช่วงระยะเวลาที่ต้องการได้เอง ไม่ทิ้งระยะนานห่างมากเกินไป เพื่อสร้างความทรงจำระยะยาว

2.3) กลุ่มตัวอย่างฝึกออกเสียงตามนักแสดง ด้วยการเลียนเสียง และสร้างภาพการรับรู้

การฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษตามนักแสดง ด้วยการเลียนเสียง เพื่อฝึกออกเสียงที่ถูกต้อง เช่น การออกเสียง th ในคำว่า The Hight Table และสร้างภาพการรับรู้ เป็นการสร้างภาพรหัสเป็นภาพในใจ ทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น เพราะสมองมนุษย์จะจดจำได้ดี เมื่อสมองจำจากภาพ

การฝึกออกเสียงตามนักแสดง ด้วยการเลียนแบบน้ำเสียงของนักแสดง โดยใช้หลักการออกเสียง (Pronunciation) ร่วมกับการรับชมสีหน้าและท่าทางของนักแสดง ทำให้กลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกร่วมไปกับอารมณ์ในบทบาทของนักแสดง เกิดเป็นภาพในหัว เป็นการสร้างภาพรหัสเป็นภาพในใจ เป็นเทคนิคการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เรียกว่า เทคนิคการสร้างรหัสเป็นภาพในใจ ด้วยการเชื่อมโยงการรับรู้กับสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิกจากการแสดงบทบาทสมมติ ทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้มากขึ้นซึ่ง

สอดคล้องกับงานวิจัยของ Alabsi (2016) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้บทบาทสมมติในการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ พบว่า การใช้บทบาทสมมติสามารถช่วยให้นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น เช่นเดียวกับงานวิจัยของนารีนารถ ห่อไรสง (2555) ที่พบว่า การใช้บทบาทสมมติช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนนายสิบตำรวจได้ดีขึ้น

2.4) กลุ่มตัวอย่างเข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากรูปประโยค และบริบทแวดล้อม

การเล่นบทบาทสมมติ (Role Play) ทำให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจความหมายของคำศัพท์ สำนวน และวลีภาษาอังกฤษจากรูปประโยคและบริบทแวดล้อมในภาพยนตร์ เนื่องจากรูปประโยคและบริบทในภาพยนตร์สร้างให้เกิดการจดจำได้ดีจากการได้ฝึกใช้คำศัพท์ สำนวน และวลีในสถานการณ์ที่นักแสดงสนทนาตามฉากในภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก เรื่อง จอห์น วิค ภาค 3 ดั่งที่อรอนงค์ หิรัญบุรณะ และสุภาณี เทียรเจริญ (2525) กล่าวถึง ประโยชน์จากการเล่นบทบาทสมมติ (Role Play) ในภาษาอังกฤษไว้ว่า ผู้เรียนจะสามารถจดจำและเข้าใจคำศัพท์ได้ดีกว่า การท่องคำศัพท์เป็นคำ ๆ เนื่องจาก ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้และฝึกใช้คำศัพท์และสำนวนใหม่ ๆ รู้ว่าควรใช้คำศัพท์หรือสำนวนนั้น ๆ ในประโยคหรือสถานการณ์แบบไหน เป็นการฝึกทักษะภาษาในสถานการณ์จริง เช่นเดียวกับงานศึกษาของ Aliakbari and Jamalvandi (2010) ที่พบว่าการใช้กิจกรรมเล่นบทบาทสมมติช่วยให้ผู้เรียนภาษาที่ 2 ได้ใช้ภาษาและคำศัพท์และสามารถสัมผัสประสบการณ์ในสถานการณ์จริงได้หลากหลายรูปแบบ และเมื่อพวกเขา

เขาพัฒนาทักษะในการใช้ภาษาและคำศัพท์เหล่านี้แล้ว พวกเขาจะสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ใหม่ๆ ได้ง่ายขึ้น การแสดงบทบาทสมมติในสถานการณ์ต่างๆ จะส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้สำนวนและน้ำเสียงที่เป็นธรรมชาติตามแบบเจ้าของภาษา รวมถึงท่าทาง และช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างอิสระมากขึ้น และงานวิจัยของ Erhan Yavaslar and Cavide Demirci (2018) ที่ผลการทดสอบก่อนและหลังการทดลองแสดงพบว่า การเล่นเกมบทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์ใหม่ได้ นอกจากนี้ นักเรียนยังแสดงให้เห็นว่าการเล่นเกมบทบาทสมมติช่วยให้พวกเขามีความคิดสร้างสรรค์และสามารถจดจำคำศัพท์ได้

ขั้นที่ 3 การทบทวน : กิจกรรมเขียนตามคำบอก (Dictation)

การทบทวน คือ กิจกรรมเขียนตามคำบอก โดยอาจารย์จะรวบรวมคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากในประโยคสนทนาของนักแสดงจากการแสดงบทบาทสมมติ ตามบทบาทที่นักแสดงสนทนาตามฉากในภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก เรื่อง จอห์น วิค ภาค 3 จำนวน 30 คำ (เป็นคำศัพท์ชุดเดียวกับคำศัพท์ในขั้นตอนที่ 1 การรับรู้ ในกิจกรรมการเรียนรู้ความหมายคำศัพท์ในประโยคจากฉากในภาพยนตร์ใน Netflix (กิจกรรมชมภาพยนตร์ เรื่อง จอห์น วิค ภาค 3) ส่งให้นักศึกษาทบทวน ล่วงหน้า 7 วัน เพื่อนัดหมายทำกิจกรรมเขียนตามคำบอกในสัปดาห์ต่อไป เพื่อฝึกทักษะการอ่าน ฟัง และเขียน (ขั้นทบทวน) และทบทวนการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่า ประโยชน์ที่กลุ่มตัวอย่างได้รับจากการจัดกิจกรรมเขียนตามคำบอก มี 6 ประการดังนี้

3.1) กิจกรรมเขียนตามคำบอก ทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์ได้

กิจกรรมเขียนตามคำบอก ทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์ได้ รู้ความหมายคำศัพท์ สะสมคลังคำศัพท์มากขึ้น และสามารถแยกโครงสร้างประโยคจากคำศัพท์ได้ เพื่อหาประเด็นสำคัญของประโยค หรือคำสำคัญของวลีได้ ดังที่ Afsharrad (2014) กล่าวว่า การเขียนตามคำบอก ส่วนใหญ่ใช้เป็นเครื่องมือในการช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางภาษา และยังช่วยพัฒนาความสามารถทางภาษาโดยรวมอีกด้วย

3.2) กิจกรรมเขียนตามคำบอก ทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์และได้ฝึกทักษะการฟัง การเขียน การอ่าน และการพูด

ผลการศึกษาพบว่า ในทุก ๆ ครั้งของกิจกรรมเขียนตามคำบอก นอกจากจะทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์ได้แล้ว ยังทำให้กลุ่มตัวอย่างได้เรียนรู้ทักษะการฟัง การพูด ตามหลักของหลักการออกเสียง (Pronunciation) โดยกลุ่มตัวอย่างได้นำทักษะการฟังไปฝึกฝนด้วยตนเองนอกเวลา เช่น การฟังเพลงภาษาอังกฤษ หรือได้ฝึกทักษะการพูดด้วยตนเองนอกเวลา ด้วยการใช้ Google Translate พูดแล้วออกเสียงพูดตาม เป็นการฝึกฝนด้วยตนเองนอกเวลาเรียนซึ่งจัดเป็นการเรียนรู้ที่ยั่งยืน เนื่องจากวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ต้องได้รับการฝึกฝนด้วยตนเอง ดังที่ Sawyer & Silver (1961) ที่กล่าวว่า การเขียนตามคำบอก เป็นเครื่องมือการสอนที่มีประโยชน์ที่สามารถช่วยผู้เรียนปรับปรุงความสามารถทางภาษา การเขียนตามคำบอกได้รับการพิสูจน์แล้วว่า เป็น

เครื่องมือที่มีคุณค่าในการปรับปรุงทักษะการฟังของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ezenwosu (2011) ที่พบว่า กิจกรรมเขียนตามคำบอกมีประสิทธิภาพในการช่วยพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทั้งสี่ด้านของนักเรียน ในกลุ่มผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสองในประเทศไนจีเรีย และผู้สอนควรนำกิจกรรมเขียนตามคำบอก ไปใช้อย่างสม่ำเสมอในห้องเรียน นอกจากนี้ งานวิจัยยังแนะนำให้ผู้วางแผนหลักสูตรควรเพิ่มกิจกรรมเขียนตามคำบอกลงในหลักสูตรเป็นอันดับแรก

กิจกรรมเขียนตามคำบอก ทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์ และได้ฝึกทักษะการอ่านและการเขียน เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีเวลาฝึกฝนด้วยตนเองล่วงหน้า 7 วันก่อนกิจกรรมเขียนตามคำบอก และเป็นกิจกรรมต่อเนื่องทุกสัปดาห์ ทำให้ผู้ตัวอย่างได้พัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนดีขึ้นในทุกๆ วัน เช่น การท่องคำศัพท์ซ้ำๆ การฝึกเขียนซ้ำๆ การฝึกสะกดคำซ้ำๆ หรือการอ่านซ้ำๆ เพราะวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ต้องได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญ ซึ่งเป็นไปกฎของการฝึกหัด (Law of Exercise) ของ เอ็ดเวิร์ด ลี ธอร์นไดก์ (Edward Lee Thorndike, 1874-1949 อ้างใน ธรรมนูญ อินทยุต. 2556) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ใดก็ตามหากเกิดขึ้นแล้ว ก็ควรได้รับการกระทำซ้ำไปเรื่อยๆ เพื่อเป็นการสร้างความแข็งแรงให้กับความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและผลตอบสนอง เกิดเป็นความชำนาญและพัฒนาเป็นความเคยชินในที่สุด ยิ่งฝึกมาก ความถูกต้องสมบูรณ์จะยิ่งมากขึ้นเรื่อยๆ เช่นเดียวกับที่กลุ่มตัวอย่างท่องคำศัพท์ซ้ำๆ ฝึกเขียนซ้ำๆ ฝึกสะกดคำซ้ำๆ หรืออ่านซ้ำๆ เพื่อฝึกฝนตัวเองในทักษะการอ่านและการเขียน และเมื่อก่อนกลุ่มตัวอย่างจดจำคำศัพท์ได้มากขึ้น คำศัพท์ที่มากพอจะนำไปสู่ทักษะการฟังและการพูดต่อไป

3.3) กิจกรรมเขียนตามคำบอก ทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์เพื่อไปใช้ในการสื่อสาร

กิจกรรมเขียนตามคำบอก ทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์เพื่อไปใช้ในการสื่อสาร โดยกลุ่มตัวอย่างได้สะสมคลังศัพท์มากขึ้น เพียงพอสำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ โดยออกเสียงตามหลักการออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ดังที่ R. Montalvan (1990) กล่าวว่า ประโยชน์ของการเขียนตามคำบอกมีมากมาย และที่สำคัญมากที่สุดคือ การเขียนตามคำบอกสามารถช่วยพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ทั้ง 4 ด้าน นั่นคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยนำมาบูรณาการเข้าด้วยกัน ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกับผลการวิจัยของ Dhea Saragih (2022) ที่พบว่า การเขียนตามคำบอกเป็นกลยุทธ์การสอนที่มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์มากในการสอนทักษะการฟังให้กับนักเรียน สามารถพัฒนาทักษะการฟังของนักเรียน และทำให้นักเรียนเข้าใจการออกเสียงภาษาอังกฤษ (Pronunciation) ได้อย่างละเอียด

3.4) กิจกรรมเขียนตามคำบอก ทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษในระยะยาว (Long Term Memory)

กิจกรรมเขียนตามคำบอก ทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษในระยะยาว (Long Term Memory) เนื่องจากการทำซ้ำๆ ทำบ่อยๆ ได้แก่ การรับรู้ (เรียนคำศัพท์ในชั้นเรียน) การทบทวน (ท่องคำศัพท์นอกเวลาเรียน) และกิจกรรมเขียนตามคำบอก ซึ่งแสดงให้เห็นว่า กิจกรรมเขียนตามคำบอกทำให้กลุ่มตัวอย่างต้องท่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้เรียนสามารถ

จดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบระยะยาว เพราะการทำซ้ำๆ ทำบ่อยๆ จะทำให้เกิดความเชี่ยวชาญ ความชำนาญ ที่สอดคล้องกับทฤษฎี Space Repetition ของ Hermann Ebbinghaus (Ebbinghaus, 1913) ที่ว่า ถ้ามนุษย์ต้องการจดจำสิ่งใดให้ไม่ลืม ต้องทบทวนสิ่งนั้นเป็นประจำ สม่ำเสมอ และต้องทำอย่างต่อเนื่อง และ Ho (2023) ยังเสริมว่าหัวใจสำคัญของวิธี Spaced Repetition คือทำซ้ำ ทำเป็นประจำในช่วงเวลาที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้สมองเคยชินกับการจดจำ เป็นความจำระยะยาว

3.5) กิจกรรมเขียนตามคำบอก ทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้จากความผิดพลาด

กิจกรรมเขียนตามคำบอก ทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้แม่นยำจากความผิดพลาด เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเรียนรู้จากความผิดพลาด จากการตรวจและให้คะแนนในกิจกรรมเขียนตามคำบอก ทำให้กลุ่มตัวอย่างทราบว่าตัวเองเขียนผิดตรงจุดไหน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุธิดา โอวัฒนกุล และธารินี กิตติกาญจนโสภณ (2559) ที่พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างเห็นว่า การแก้ไขคำผิดจากแบบฝึกหัดจากการเขียนตามคำบอก เป็นการตรวจความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่เขียนได้ดีขึ้น และการตรวจสอบการเขียนด้วยตนเองทำให้ผู้เรียนเข้าใจปัญหาด้านไวยากรณ์ การสะกดคำ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ Ezenwosu (2011) ที่กล่าวว่ากับบทบาทหลักของการเรียนภาษาคือ การให้ข้อเสนอแนะแก่นักเรียนเกี่ยวกับผลการเรียน ซึ่งนักเรียนจะได้แก้ไขข้อผิดพลาดของตนเอง กิจกรรมเขียน

ตามคำบอก เป็นโอกาสที่ดีเยี่ยมในการเพิ่มความแม่นยำและความสามารถในการใช้ภาษาให้คล่องยิ่งขึ้น โดยให้นักเรียนได้วิเคราะห์ผลงานของตนเอง

3.6) กิจกรรมเขียนตามคำบอก ทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยความกระตือรือร้น

กิจกรรมเขียนตามคำบอก ทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยความกระตือรือร้น เป็นกิจกรรมที่สร้างกำลังใจให้ผู้เรียนมากขึ้น ทำให้มีความมั่นใจมากขึ้นในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เนื่องจากมีคะแนนเป็นแรงจูงใจ และมีวันกำหนดทำกิจกรรมที่แน่นอนคือสัปดาห์ละ 7 วัน ทำให้ผู้เรียนมีเวลาท่องศัพท์ล่วงหน้า เตรียมตัวก่อนมาทำกิจกรรม ซึ่งเป็นไปตาม กฎของผลการตอบสนอง (Law of Effect) ของ เอ็ดเวิร์ด ลี ธอร์นไดค์ (Edward Lee Thorndike, 1874-1949 อ้างใน ธีรยุทธ อินทยศ. 2556) นักจิตวิทยาที่กล่าวว่า การเรียนรู้ใดก็ตามหากเกิดขึ้นแล้วได้รับความสุข ความพึงพอใจ ความภูมิใจ ร่างกายก็จะเลือกที่จะแสดงพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก หากได้พบกับสิ่งเร้าหรือเหตุการณ์ที่เหมือนเดิม ซึ่งพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเป็นแรงจูงใจการท่องคำศัพท์ เพราะคะแนนทำให้เกิดความสุข กลุ่มตัวอย่างจึงเกิดความกระตือรือร้นในการท่องคำศัพท์ มีกำลังใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งกำลังใจเป็นสิ่งสำคัญในการฝึกฝน เนื่องจากวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ต้องใช้ทักษะในการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น กิจกรรมเขียนตามคำบอก จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยความกระตือรือร้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Dhea Saragih (2022) ที่พบว่า การเขียนตามคำบอก สร้างความมั่นใจและแรงจูงใจของ

นักเรียนในการพัฒนาทักษะทางภาษา และคำกล่าวของ Ezenwosu (2011) ที่กล่าวว่า ครูสามารถใช้กิจกรรมเขียนตามคำบอก เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศในห้องเรียนที่น่าเบื่อ และกดดันให้กลายเป็นสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ผ่อนคลาย ให้กำลังใจ และสนุกสนาน ซึ่งส่งผลดีต่อผลการเรียนของผู้เรียน

สรุป

บทความวิจัยชิ้นนี้ได้ค้นพบ กระบวนการสร้างการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคช่วยจำ (Mnemonics Devices) เชื่อมโยงการรับรู้กับสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก ด้วยการสร้างรหัสเป็นภาพในใจ (Image Mnemonics) จากเรียนรู้ความหมายคำศัพท์ผ่านประโยคจากฉากในภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก ผ่านอารมณ์ของนักแสดง และอารมณ์นั้น ๆ สะท้อนกลับมาที่ผู้เรียน เกิดเป็นความรู้สึกร่วมกับภาพยนตร์ ซึ่งมี 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ คือ กิจกรรมชมภาพยนตร์ เรื่อง จอห์น วิค ภาค 3 เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ความหมายคำศัพท์ในประโยคจากการชมภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก และจากการอธิบายโดยผู้วิจัย

ขั้นที่ 2 ขั้นการฝึกปฏิบัติ คือ กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ตามบทบาทที่นักแสดงสนทนาตามฉากในภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก ซึ่งทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการแสดงบทบาทสมมติ ด้วย 4 วิธีการ ดังนี้

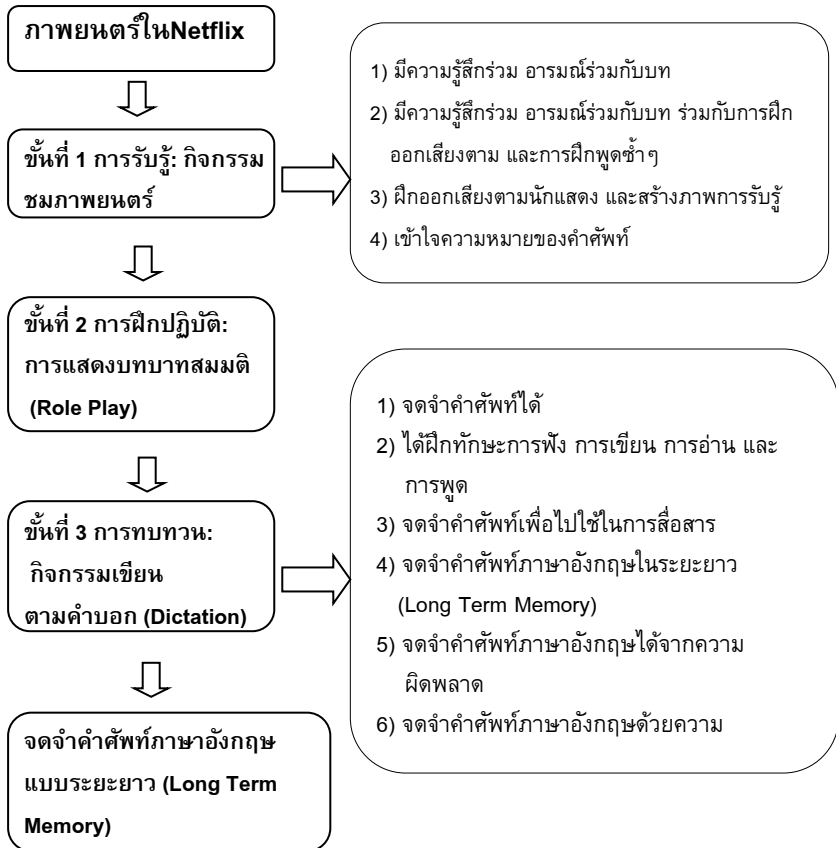

- 1) มีความรู้สึกร่วม อารมณ์ร่วมกับบท
- 2) มีความรู้สึกร่วม อารมณ์ร่วมกับบท ร่วมกับการฝึกออกเสียงตาม และการฝึกพูดซ้ำๆ
- 3) ฝึกออกเสียงตามนักแสดง และสร้างภาพการรับรู้
- 4) เข้าใจความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากรูปประโยคและบริบทแวดล้อม

ขั้นที่ 3 ขั้นการทบทวน คือ กิจกรรมเขียนตามคำบอก เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดเป็นการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษระยะยาว (Long Term Memory) ที่เกิดจากการทำซ้ำๆ ซึ่งกิจกรรมเขียนตามคำบอก ทำให้เกิดผลที่ตามมากับกลุ่มตัวอย่าง 6 ข้อ ดังนี้

- 1) จดจำคำศัพท์ได้
- 2) ได้ฝึกทักษะการฟัง การเขียน การอ่าน และการพูด
- 3) จดจำคำศัพท์เพื่อไปใช้ในการสื่อสาร
- 4) จดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษในระยะยาว
- 5) จดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้จากความผิดพลาด
- 6) จดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยความกระตือรือร้น

ซึ่งกระบวนการสร้างการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษทั้ง 3 ขั้นตอนนี้ทำให้เกิดการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษระยะยาว (Long Term Memory) ดังแผนภาพต่อไปนี้

แผนภาพ กระบวนการสร้างการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบระยะยาว (Long Term Memory) ด้วยเทคนิคการสร้างรหัสเป็นภาพในใจ (Image Mnemonics) เชื่อมโยงการรับรู้กับสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1) ควรมีการสนับสนุนให้ผู้สอนจัดกิจกรรมเขียนตามคำบอก ในรายวิชาภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา ในท้ายชั่วโมงทุกสัปดาห์อย่างต่อเนื่อง เพื่อสะสมคลังศัพท์สำหรับการพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ผ่านการทบทวนด้วยตนเองนอกห้องเรียน เรียนรู้จากความผิดพลาดเพื่อให้เกิดการจดจำ และการทำซ้ำๆ ทำให้เกิดเป็นความจำระยะยาว เนื่องจากวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ต้องใช้เวลา ความสม่ำเสมอในการฝึกฝนทักษะทั้งสี่อย่างต่อเนื่องทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ซึ่งจะทำให้การเรียนภาษาอังกฤษเป็นการเรียนรู้ที่ยั่งยืน

2) สร้างกำลังใจ แรงจูงใจ ความกระตือรือร้น ให้ผู้เรียนในกิจกรรมเขียนตามคำบอก อาทิเช่น การเก็บคะแนน การกำหนดวันเวลาทำกิจกรรมล่วงหน้า การให้คำชื่นชมเมื่อนักเรียนทำกิจกรรมได้ดี เพื่อเสริมพลังบวกในการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ เนื่องจากการฝึกฝนทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาอังกฤษต้องใช้ความพยายาม ความอดทน และการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) งานวิจัยนี้ค้นพบว่า กิจกรรมเขียนตามคำบอกได้ผลดีเกินกว่าวัตถุประสงค์ที่ผู้วิจัยตั้งไว้นั้นคือ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการอ่าน ฟัง และเขียนในชั้นทบทวน เพื่อให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ได้ในระยะยาว นั้น แต่ผลการศึกษาพบว่า กิจกรรมเขียนตามคำบอกได้ผลดีเกินกว่าที่ผู้วิจัยตั้งไว้นั้นคือเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะการพูดด้วยตนเองนอก

ห้องเรียนจากการใช้ Google Translate แล้วออกเสียงพูดตาม ดังนั้น งานวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษา กิจกรรมเขียนตามคำบอกในแง่มุมอื่นๆ ในเชิงลึก

2) งานวิจัยนี้เน้นการเรียนจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนด้วยเทคนิคการสร้างรหัสเป็นภาพในใจ เชื่อมโยงการรับรู้กับสื่อภาพยนตร์ในเน็ตฟลิก เรื่อง จอห์น วิค ภาค 3 เพียงเรื่องเดียว ดังนั้น ในการทำวิจัยครั้งต่อไปควรเปลี่ยนเรื่องภาพยนตร์เป็นเรื่องอื่นๆ หรือเปลี่ยนเป็นภาพยนตร์การ์ตูนอะนิเมะที่อยู่ในเน็ตฟลิก

เอกสารอ้างอิง

ณัฐกร อินทุยศ. (2556). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ : บริษัท วี. พรินท์ (1991) จำกัด.

บุบผา อนันต์สุชาติกุล. (2549). *การวิจัยเชิงปฏิบัติการ: วิจัยเพื่อเรียนรู้วิธีวิจัยหรือเพื่อสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

นารีนารถ ห่อไธสง. (2555). การใช้ภาพยนตร์เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ: การวิจัยปฏิบัติการรูปแบบวงจรลำดับเวลาของเจมส์ แมคเคอร์แนน (James McKernan). *วารสารวัดผลทางการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 17 (1), 187 – 199.

ผู้จัดการออนไลน์. (2566). คนไทยรังทำย! สกิลพูดอังกฤษ ต้องมีอะไรผิดพลาดตรงไหน ที่กระทรวงศึกษาฯ หรือเปล่า?. สืบค้นเมื่อ 12 ตุลาคม 2567, จาก <https://mgronline.com/daily/detail/9660000108214>

สุธิตา โอวัฒนกุล และธารินี กิตติกาญจนโสภณ. (2559) .การเขียนตามคำบอกเป็นเครื่องมือพัฒนาประสิทธิภาพการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน. *วารสารศึกษาศาสตร์ มจร คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย*, 4 (2), 179 – 206.

อรอนงค์ หิรัญบุรณะ และสุภาณี เตียรเจริญ. (2525). บทบาทสมมติ (Role Playing). *วารสารภาษาปริทัศน์*, 3 (1), สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2567, จาก https://www.culi.chula.ac.th/Images/asset/pasaa_paritat_journal/file-36-544-k5eapf758366.pdf

Afsharrad, M. (2014). The Effect of Transcribing on Beginning Learners Dictation. *Theory and Practice in Language Studies*, 10 (4), 2203-2208.

Alabsi, T. (2016). The Effectiveness of Role Play Strategy in Teaching Vocabulary. *Theory and Practice in Language Studies*, 6(2), 227-234.

Aliakbari, M. and Jamalvandi, B. (2010). The Impact of Role Play on Fostering EFL Learners' Speaking Ability: A Task-Based Approach. *Pan-Pacific Association of Applied Linguistics*, 14 (1), 15-29.

Damanik, Ivana J. and Katemba, Caroline V. (2021). *College Student Perspective' toward Netflix as Digital L2 Learning Aid on Vocabulary Improvement*. The 8th International Scholars Conference, 57-66.

Retrieved on October 12, 2024 from

<https://ejournal.unklab.ac.id/index.php/8iscared/article/view/628/582>

Damanik, Ivana J. and Katemba, Caroline V. (2021). *Netflix as a Digital EFL Learning Aid for Vocabulary Improvement: College Students' Perspective*. 7(2), 442 – 455. Retrieved on October 13, 2024 from

<https://www.scribd.com/document/620708108/2386422222>

Saragih, Dhea. (2022). The Use of Dictation Strategy to Teach Listening Skill. *Transformational Language, Literature, and Technology Overview in Learning*, 1 (2), 1-100. Retrieved on October 13, 2024 from

file:///Users/visakhatiemlom/Downloads/Dhea+Saragih_TRANSTOOL++The+Use+Of+Dictation+Strategy+ In+Teaching+Listening.pdf

Ebbinghaus, H. (1913). *Memory: A Contribution to Experimental Psychology*. (H. A. Ruger & C. E. Bussenius, Trans.). Teachers College Press. Retrieved June 8, 2024, from

<https://doi.org/10.1037/10011-000>

Ezenwosu, Ngozi E. (2011). Dictation as a Veritable Tool for Language Proficiency on Project Educational Reform in Nigeria. *African*

- Research Review*, 5 (6), 18-25. Retrieved on October 13, 2024 from <https://www.ajol.info/index.php/afrrrev/article/view/72340>
- Ho, L. (2023). *How to Use Spaced Repetition to Remember What You Learn*. Retrieved July 30, 2023, from <https://www.lifehack.org/851026/spaced-repetition>.
- Katemba, C. V. (2021). Enhancing Vocabulary Performance through Mobile Assisted Language Learning at a Rural School in Indonesia. *Acuity: Journal of English Language Pedagogy, Literature and Culture*, 6(1), 1–11. Retrieved on October 12, 2024 from <https://doi.org/10.35974/acuity.v6i1.2457>
- Kusnierek, A. (2015). Developing Students' Speaking Skills Through Role-Play. *World Scientific News*, (7), 73-11. Retrieved on July, 2024 from www.worldscientificnews.com.
- Montalvan, R. (1992). *Dictation Updated: Guidelines for Teacher - Training Workshops*. English Language Programs Division, Bureau of Educational and Cultural Affairs, United States Information Agency.
- Nation, I.S.P. (1983). *Teaching and Learning Vocabulary*. English Language Institute University of Wellington.

- Sadeghi, K., and Sharifi, F. (2013). The Effect of Post-Teaching Activity Type on Vocabulary Learning of Elementary EFL Learners. *English Language Teaching*, 6 (11), pp. 65-76.
- Sawyer, J. & Silver, S. (1961). Dictation in Language Learning. *Language Learning*, (11), 33-42.
- Thornbury, S. (2002). *How to Teach Vocabulary*. Essex: Pearson Education Limited.
- Van Syoc, Bryc. (1963). *Methods of Teaching English as a Foreign Language*. Bangkok: The Social Sciences Association of Thailand Press.
- Wilkins, D. A. (1972). *Linguistics in Language Teaching*. London: Edward Arnold. Retrieved June 26, 2023, from <http://www.ldonline.org/article/15577?theme=prin>
- Yavaslar, Erhan and Demirci, Cavide. (2018). Vocabulary Role Play : an Active Learning Strategy for Vocabulary Teaching. *European Journal of Education Studies*, 4 (4), 197 – 205.